

Findel en Pomido

De Zeedraak van Zephyra

Kevin De Meersman

Van dezelfde auteur verschenen:

De koning van Calex - De Necromancer (NL)

The king of Calex – The Necromancer (EN)

Findel en Pomido – De schat van de mini-Enten (NL)

Findel and Pomido – The treasure of the mini-Ents (EN)

Worden verwacht:

Findel en Pomido – De Rat en de Raaf

De koning van Calex – De Dwerg

Findel en Pomido – De Zeedraak van Zephyra

Auteur: Kevin De Meersman

Coverontwerp: Bruno Vergauwen; FACTS – Your Belgian Comic Con

ISBN hardcover: 9789083503660

Copyright 2026 © Kevin De Meersman

Jaar van Eerste uitgave 2026

D/2026/De Meersman Kevin, Uitgever

Vormgeving, redactie en layout: Kevin De Meersman, Anne-Marie Steenhoudt

Voorwoord

Voor we aan de tweede reis naar Silvaña beginnen, wil ik graag mijn oprechte dank uitspreken. Mijn waardering voor de totstandkoming van dit tweede boek gaat in het bijzonder uit naar het volledige FACTS-team. Zonder de kans die ik kreeg om Findel en Pomido tot leven te brengen, zouden hun verhalen nooit uit mijn pen zijn gerold.

Daarnaast ben ik enorm dankbaar voor de voortdurende steun en feedback die ik tot nu toe heb ontvangen. Mijn dank gaat uit naar alle lezers die de nimfen in hun harten hebben gesloten! Het enthousiasme voor magische verhalen dat ik van jullie allen heb ervaren, heeft me aangespoord dit nieuw verhaal over de avonturen van Findel en Pomido te schrijven.

Ik hoop dat jullie met *'De Zeedraak van Zephyra'* de gebeurtenissen in Silvaña op de voet blijven volgen en dat elke pagina jullie dieper in deze betoverende wereld trekt. Findel, Pomido en alle andere wezens staan te popelen om hun avonturen en de magie van hun wereld met jullie te delen.

Laat je verbeelding de vrije loop en ontdek het nieuwste verhaal van onze vrienden. Geniet met volle teugen van de wonderen van Silvaña! Samen maken we deze wereld net een beetje magischer!

Kevin

Hoofdstuk 1

Mevrouw Sprongel

In het park van het stadje waar mevrouw Sprongel woonde, scheen op een woensdagnamiddag de eerste lentedag. Warme zonnestralen drongen door de stapelwolken en het bladerdek van de hoge bomen. Het heerlijke weer maakte winterjassen overbodig en zorgde ervoor dat er die dag heel veel kinderen in het park speelden. Sommige kinderen zaten op een wip, anderen draaiden rondjes op een draaimolen, nog anderen maakten zandkastelen. Kreten van plezier vulden de lucht, terwijl voetballen heen en weer vlogen en springtouwen vrolijke cirkels vormden.

Aan de rand van het park zat mevrouw Sprongel op een bank te genieten van de warmte van de zon op haar gezicht. Net toen ze een boek opensloeg, kwam er een jongen van negen of tien jaar naar haar toe. Hij droeg een donkerblauwe jeans en een groen T-shirt met een ijsbeer erop. Op zijn schouder hing een dun, zwart sportjasje en onder zijn arm hield hij een voetbal geklemd. Het voortdurend achter zijn bal aanlopen, had zweetdruppels op zijn voorhoofd doen parelen. Na al dat spelen wilde de jongen even rusten, maar hij kon niet meteen een geschikte plek vinden. Nadat hij wat had rondgekeken, viel zijn blik op de bank waar

mevrouw Sprongel zat. De omslag van het boek in haar handen prikkelde zijn nieuwsgierigheid. Hij stapte dichterbij en vroeg: 'Dag mevrouw, mag ik vragen welk boek u leest?'

Mevrouw Sprongel keek op en sloeg haar boek dicht. Ze vond het niet erg dat de jongen haar die vraag stelde; ze had het boek al zeker twintig keer gelezen. 'Dit is een boek over nimfen die in Silvaña wonen. Ken je die wereld?' vroeg ze, terwijl ze de jongen aandachtig doorheen haar hoekige leesbril aankeek.

De jongen schudde zijn hoofd en vroeg vriendelijk: 'Wat zijn nimfen, mevrouw?' Ondertussen staarde hij verder naar de omslag en probeerde de titel van het boek te lezen.

Mevrouw Sprongel draaide het boek naar hem toe, zodat hij de omslag beter kon bekijken. Ze wees naar een klein wezentje op de tekening. 'Dit zijn nimfen. Ze hebben vleugels zoals een libel en kunnen heel goed vliegen. Ze zijn ongeveer zo groot als een kat en komen tot je knieën als ze naast je zouden staan.'

De jongen luisterde aandachtig en las de titel van het boek hardop: 'De... Zeedraak... van... Zephyra'. Met een vragende blik keek hij daarna weer naar de dame. Nu pas zag hij haar beter, want haar gezicht was tot dan toe grotendeels achter het boek verborgen, en hij kon alleen haar leesbril en blauwe hoofddoek zien. 'Wat is een zeedraak, mevrouw? Is dat het andere wezentje op de tekening?' vroeg de jongen.

Mevrouw Sprongel lachte breed; haar groene ogen fonkelden van plezier en haar felgekleurde bloswangen vielen door de

zonnestrallen nog meer op. Ze leunde achterover en vroeg: 'Hoe heet je, lieverd? En waar zijn je ouders?'

'Ik ben Quinn, met twee n'en. Hoe heet u, mevrouw?'

'Nou, je bent wel erg nieuwsgierig hè, Quinn met twee n'en! Goed zo, daar hou ik van', lachte mevrouw Sprongel. 'Mijn naam doet er even niet toe. Kun je naar je ouders lopen en hen zeggen dat je hier bent? Ik zou niet willen dat ze ongerust worden. Daarna vertel ik je graag wat meer over Findel en Pomido, de twee nimfen op de kaft. Als je dat goed vindt, tenminste?'

Quinn knikte vol overgave en draaide zich om. Hij sprintte langs enkele bomen, spurte door een zandbak, sprong over de plank van een wip en riep van ver naar zijn ouders. Toen hij bij hen aankwam, overhandigde hij zijn voetbal en wees naar de plek waar mevrouw Sprongel zat. Met veel gebaren legde hij uit dat de dame een boek bij zich had en dat ze hem daarover wilde vertellen. Vervolgens vroeg hij of hij even bij haar mocht blijven. Zijn ouders knikten gemoedelijk, zochten naar de dame en zwaaiden toen ze haar zagen. Mevrouw Sprongel zwaaide enthousiast terug. Meteen daarna rende Quinn met volle vaart terug naar de bank.

'Ze vinden het... goed...' zei Quinn, hijgend van de korte spurt naar het bankje.

'Kijk eens aan, nu al een publiek', mompelde mevrouw Sprongel. Ze toonde Quinn de omslag van het boek nogmaals en wees met haar wijsvinger naar een woudnimf. 'Dus... dit is een

woudnimfje uit Silvaña. Hij is de kleinste van de twee, hij is een jongen en heet Findel.' Mevrouw Sprongel verschoof haar vinger naar het andere nimfje. 'En dit is Pomido, en zij is een meisje. Samen beleven ze echt de gekste avonturen. Een tijdje geleden heb ik het verhaal trouwens nog aan mijn eigen kleinkinderen voorgelezen. Die zijn ongeveer zo oud als jij. Misschien zitten ze wel bij je op school? Pieter en Fien. Broer en zus. Ken je hen? Nee?'

Quinn schudde zijn hoofd en ging in het gras zitten. 'Is het diertje dat bij de nimfen staat een zeedraak, mevrouw? Gaat het verhaal over dat diertje?' vroeg hij.

'Oh, kom maar naast me zitten', antwoordde mevrouw Sprongel toen ze zag dat Quinn in het gras plaatsnam. Ze tikte met haar hand op de lege plaats naast zich. Quinn ging op haar voorstel in en ging in kleermakerszit op de bank zitten. 'Het wezentje op de tekening is inderdaad een zeedraakje. Het is een dier dat alleen in de Zephyrazee leeft. En je hebt gelijk, dit is het zeedraakje waar het verhaal over gaat. Maar... Omdat je zo nieuwsgierig bent... Zal ik misschien een stukje uit het verhaal voorlezen? Dan kom je te weten waar het precies over gaat. We kunnen misschien niet alles lezen, maar enkele hoofdstukken vast wel. Wat denk je?'

Quinn glimlachte en knikte een paar keer vol overtuiging. Toen mevrouw Sprongel dat zag, zei ze opgewonden: 'Oh! Mooi zo. Niet zomaar een publiek, maar zelfs een heel enthousiast publiek! Goed dan. Hier gaan we.' Ze ging iets comfortabeler

zitten, legde haar arm op de leuning van de bank, hield het boek vóór zich en las de titel nog een laatste keer: 'Findel en Pomido – De Zeedraak van Zephyra.'

Hoofdstuk 2

De droom van Naiade

In het Erynwoud, in het zuiden van het magische land Silvaña, werd het stilaan donker. De woudnimfen van Eryn maakten zich langzaam klaar voor de nacht.

Sommige nimfen staken hun boslantaarns aan, anderen waren nog ijverig aan het werk in hun keukentje, terwijl weer anderen de allerkleinsten te slapen legden. Hier en daar klonk nog wat geroezemoes, maar al snel werden alle lantaarns één voor één gedoofd en viel de stilte over het woud.

Diep in het bos, in een hut die wat verder afgelegen lag, sliep een nimfje heel onrustig. Het was Naiade, de heksige woudnimf. Naiade was in heel Eryn en daarbuiten bekend. Als heksennimf kon ze magische drankjes brouwen en wonderlijke zelfjes bereiden. Ze maakte zelfs snoepjes en koekjes waardoor je met elk dier kon praten. Kortom, ze had middeltjes voor alles waarvoor de nimfen van Eryn haar nodig hadden. Voor een nimfje zag Naiade er echter een beetje vreemd uit: ze had grote, ronde ogen; ze droeg kleine paddenstoeltjes op haar hoofd en er stonden enkele bultjes op haar gezicht. En oh ja, voor ik het vergeet, in tegenstelling tot alle andere nimfen kon dit heksige nimfje ook ontzettend goed rijmen!

Die avond lag Naiade in een diepe, woelige slaap. Ze had een nare droom en sliep zo onrustig dat het zweet haar uitbrak. Terwijl ze verder sliep, verzette de nimf zich tegen wat er in haar droom gebeurde. Ze schopte en stampte met haar armen en benen, zonder wakker te worden.

In haar droom hoorde de nimf plots een stem: 'Naiaade... Herinner je het... Herinner je je eigen verleden...'. Ondertussen bleef Naiade woelen, draaien, stampen en schoppen. De stem in haar hoofd werd steeds luider: 'Naiade... Jij... En jij alleen... kunt het je herinneren...'. Zo bleef het doorgaan totdat het leek alsof iemand vlak naast haar stond. 'Naiade! Zoek de herinnering! Nu!' hoorde ze in haar hoofd.

Op dat moment schoot Naiade wakker en ging ze op de rand van haar hangmat zitten. Ze keek om zich heen en zocht naar degene van wie de stem was of waar ze vandaan kwam, maar er was niemand in de buurt.

'Boze dromen! Ze blijven maar komen!' riep de nimf paniekerig. Naiade piekerde even terwijl ze op de rand van haar hangmat zat, maar nam toen een besluit: 'Ik moet Koning Silvius zien! Ja jaa, ik moet dit met hem bespreken. Misschien is het een teken? Dit duurt al te lang bovendien!'

Naiade sprong uit haar hangmat, greep haar wandelstok en rende met grote passen naar de ingang van haar hut. Terwijl ze dat deed, graaide ze snel naar een vuurvliegje dat boven haar vloog. In de hut van de heksige nimf vlogen wel minstens twintig vuurvliegjes rond en eentje daarvan plaatste ze

voorzichtig op de bovenkant van haar wandelstok. Ze hield de stok dicht bij haar mond en fluisterde: 'Flickertje, wil je me helpen met jouw licht? Met jou erbij verbetert mijn zicht.' Het vuurvliegje leek haar meteen te begrijpen. Flickertje landde voorzichtig op de kop van Naiade's wandelstok en bleef daar zitten.

Zodra de nimf in de deuropening stond, sloeg ze haar vleugels open en steeg op. Ze stak haar stok voor zich uit en gebruikte het licht van het vuurvliegje om door de duisternis te vliegen. Ze wilde zo snel mogelijk naar Koning Silvius gaan. Maar net nadat ze haar hut had verlaten, werd de nimf opgeschrikt door een schelle stem: 'Ze vliegt weg! Grijp haar!'

Verbaasd en geschrokken richtte Naiade haar wandelstok onmiddellijk naar de plek waar het geluid vandaan kwam. Op de bodem van het woud zag ze enkele ratten die telkens op en neer sprongen. De ratten probeerden haar te grijpen, maar konden haar net niet bereiken. Toen ze doorhad dat de ratten haar wilden vangen, begon ze steeds hoger en sneller te vliegen.

Even later hoorde ze achter zich in de verte: 'RENNEN! NU!' Op dat moment klonk het beukend en bulderend geluid van twee grote poten die hard op de bodem stampten en steeds dichterbij kwamen. Ze hoorde een enorme gedaante op haar afstormen. Het wezen dat haar volgde, brak zonder moeite takken van bomen om tot bij haar te geraken. Naiade vloog echter behendig verder tussen de dikke stammen, totdat ze in

de verte de Erynaya zag opdoemen, de hoogste boom van het Erynwoud.

Toen Naiade voelde dat het grote wezen haar alsnog begon in te halen, greep ze haar wandelstok bij de bovenkant en zei tegen het vuurvliegje: 'Flickertje, je moet me helpen. Zoek Findel, snel! Vlieg, vlieg, vlieg, hij helpt ons wel.' Daarna liet Naiade haar wandelstok vallen en vloog ze nog sneller verder tussen de laatste bomen.

De ingang van de Erynaya kwam dichterbij, maar het gedreun van het grote wezen achter haar werd ook steeds luider. Vlak voordat ze de hut van Koning Silvius zou binnenvliegen, werd ze plotseling door twee grote klauwen gegrepen. De knalrode ogen van het monster gloeiden in het donker en een harige teen snoerde haar de mond, zodat ze geen enkel geluid kon maken. Een grommend, knauwend en knagend geluid weerklonk uit de kaken van het grote beest. Naiade schokte heen en weer in de poten van het dier. De nimf verzette zich met al haar kracht en probeerde uit de greep van de poot te geraken, maar dat lukte niet.

Toen hoorde Naiade opnieuw dezelfde stem vanop de bodem van het woud: 'TERUG!' Het wezen dat haar in zijn poten vasthad, gehoorzaamde en draaide zich om. Het trok zich terug in de dichte bebossing. Nadat het monster het verwoeste pad een eindje terug had gevolgd, hoorde ze de akelige stem voor de laatste keer: 'Goed zo... VOLG!' Met grote passen volgde het wezen de andere ratten die op de bodem liepen.

Naiade voelde dat ze zich niet langer kon verzetten en verloor op dat moment het bewustzijn. De heksige nimf was gevangen genomen en niemand anders in het Erynwoud had het gezien of gehoord.

Hoofdstuk 3

Flickertje

Zodra de wandelstok van Naiade de grond raakte, maakte Flickertje zich los en vloog dieper het Erynwood in. In het holst van de nacht was haar klein lichtpuntje het enige dat nog te zien was. Het vuurvliegje flitste van de ene naar de andere nimfenhut. Voorzichtig vloog Flickertje door de ramen, zweefde dan even rond in de kamers voordat het weer naar buiten vloog.

Na een tijdje bemerkte Flickertje een grote, dikke boom waarin een hut was gebouwd die er wat anders uitzag dan alle andere hutten. Het vuurvliegje zweefde voorzichtig langs de stam naar boven en zocht naar een raam waardoor het naar binnen kon vliegen.

De hut die Flickertje binnenvloog, had echter geen keukentje en slechts één kamer. In tegenstelling tot de andere hutjes hingen er ook geen hangmatten; niets van dat alles. Een kleine tafel, wat speelgoed, een grote bosmaquette en enkele stoelen waren de enige dingen die wel in de hut stonden. Verspreid op de vloer lagen verschillende tekeningen, waarop enkele nimfen en andere wezentjes waren afgebeeld.

Het vuurvliegje zweefde langs elke tekening en bekeek ze één voor één aandachtig. Plots bleef Flickertje hangen bij een blad papier waarop een nimf en een boomstammetje waren getekend. Boven het boomstammetje stond de naam *TRI* in grote letters. Boven de tekening van de nimf stonden nog meer letters.

Het vuurvliegje huppelde van de ene letter naar de andere en las de naam van de nimf dankzij het licht dat haar lijfje uitstraalde: eerst een F, dan een I, een N, D, E en tot slot, een L. Het was een tekening van *FINDEL!* De woudnimf naar wie het vuurvliegje op zoek was!

Het vliegje maakte van blijdschap sprongetjes in de lucht en zoemde enthousiast met haar uiterst kleine vleugeltjes. Findel was misschien wel in de buurt! Daarna vloog Flickertje wat heen en weer rond de boom, en een paar keer naar binnen en weer naar buiten. Maar waar het insectje ook zocht, Findel was nergens te bekennen. Uiteindelijk besloot Flickertje te wachten en de zoektocht naar de woudnimf bij de eerste zonnestralen voort te zetten. Ze ging op de tekening zitten, doofde haar lichtje en wachtte geduldig tot de volgende ochtend.